

- ตนเป็นที่พึ่งของตน
- ปัญญาย่อมประเสริฐกว่าทรัพย์
- คนขยัน ย่อมหาทรัพย์ได้
- คนโง่ คนพาล ไม่ควรเป็นผู้นำ
- ขณะตนนั้นแหละประเสริฐกว่า
- พูดอย่างไร ทำได้อย่างนั้น
- คำจริงเป็นสิ่งไม่ตาย
- การกู้หนี้ เป็นทุกข์ในโลก
- บัณฑิตย่อมฝึกตน
- ผู้ให้ย่อมเป็นที่รัก
- จงเตือนตน ด้วยตนเอง
- ความสุขอื่น ยิ่งกว่าความสงบไม่มี
- บิดามารดา เป็นบูรพาจารย์ของบุตร
- คนเห็นแก่ตัว เป็นคนสกปรก
- ความมีสติป้องกันความเลวร้ายได้
- คนโกรธย่อมฆ่าได้แม้มารดาของตน
- พึงด้วยดี ย่อมได้ปัญญา
- เมื่อคบคนดีกว่าตน ตนเองก็ดีขึ้นมาทันที
- อยู่ร่วมกับคนชั่ว ย่อมมีแต่ความทุกข์
- คนเกียจคร้าน ย่อมไม่พบความสุข
- สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม
- ความเป็นเพื่อนไม่มีในคนพาล
- ผู้ฝึกตนได้เป็นผู้ประเสริฐสุดในหมู่มนุษย์
- พึงชนะคนโกรธ ด้วยความไม่โกรธ
- วาจาของคน ย่อมส่องเห็นน้ำใจ
- ปรากฏว่า มีชีวิตอยู่ด้วยปัญญาประเสริฐที่สุด
- ความประมาท เป็นทางแห่งความตาย
- ผู้ให้ย่อมผูกมิตรไว้ได้
- ถ้าจะทำ ก็ควรทำให้จริง
- ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว
- ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม
- ความชั่วเมื่อทำแล้ว ย่อมเตือนร้อนภายหลัง
- คนลวงทุกข์ได้เพราะความเพียร
- บิดามารดาเป็นพรหมของบุตร
- คบคนดี ย่อมเจริญขึ้น
- ธรรมที่ประพฤติดีแล้ว ย่อมนำสุขมาให้
- ความกตัญญูกตเวที เป็นเครื่องหมายของคนดี
- ความพร้อมเพรียงของหมู่คณะย่อมนำสุขมาให้
- การไม่คบคนชั่วเป็นมิตร เป็นมงคลอันอุดมยิ่ง
- ความอดทน นำสุขมาให้
- กินคนเดียว ย่อมไม่ได้ความสุข
- เมตตา เป็นเครื่องค้ำจุนโลก (กรมพระยาวชิรญาณวโรรส)
- พึงสละทรัพย์ เพื่อรักษาอวัยวะ พึงสละอวัยวะ เพื่อรักษาชีวิต พึงสละ ทั้งทรัพย์ อวัยวะ และ ชีวิต เพื่อรักษาธรรม (ความถูกต้อง)
- ความมีปัญญา ย่อมรู้ได้จากการสนทนา
- บิดามารดาพึงให้บุตรเรียนศิลปวิทยา

- สรรพวิทยา ควรเรียนรู้ให้หมด
- ปัญญา ย่อมเกิดเพราะการฝึกฝน
- ปัญญานั่นแหละ ประเสริฐกว่าทรัพย์
- ผู้ตั้งใจศึกษา ย่อมได้ปัญญา
- ปัญญา เปรียบเสมือนเครื่องประดับแห่งตน
- ปัญญา เป็นแสงสว่างในโลก
- คนโง่ มักตกอยู่ในอำนาจแห่งมาร
- คนไม่พินิจพิจารณา เป็นคนไม่มีปัญญา
- แสงสว่างเสมอด้วยปัญญา นั้นไม่มี
- คนย่อมเห็นแจ้งเนื้อความอย่างเด่นชัดด้วยปัญญา
- คนย่อมบริสุทธิ์ด้วยปัญญา
- คนไร้ปัญญา ไม่มีความพินิจพิจารณา
- ขึ้นชื่อว่าศิลปวิทยา ดิทั้งหมดนั้น
- คนมีปัญญา เมื่อถึงคราวตกทุกข์ ก็ยังหาสุขได้
- คนเรียนน้อย เจริญแต่เนื้อหนังมังสา
- มีชีวิตอยู่ด้วยปัญญา ประชาชนกล่าวว่าประเสริฐสุด
- คนเรียนน้อย แก่เปล่า เหมือนโคถึก
- คนเรียนน้อย ปัญญาอย่าอย่าไม่พัฒนา
- ปัญญาเป็นเครื่องปกครองคน
- พึงพินิจพิจารณาเรื่องราวโดยรอบคอบ
- ผู้รู้จักประโยชน์แล้ว ย่อมนำสุขมาให้
- คนมีปัญญาประเสริฐกว่า คนโง่ที่มียศ
- ในหมู่มนุษย์ คนที่ประเสริฐ คือคนที่ฝึกแล้ว
- ความไม่รู้ เป็นมลทินร้ายที่สุด
- เมื่ออ่อนปัญญา ช่องทางวิบัติก็เกิดได้หมด
- บัณฑิตไม่ศึกษา เพราะอยากได้ลาภ
- คนไม่มีศิลปวิทยา เป็นอยู่ยาก
- สักวันหนึ่ง ความรู้ที่เรียนมาจะให้ประโยชน์
- คนมีปัญญา ถึงไรทรัพย์ ก็ยังดำรงอยู่ได้
- ประชาชนกล่าวว่าปัญญา ประเสริฐสุด
- บรรดาความอิมทั้งหลาย อิมปัญญาประเสริฐสุด
- ปัญญาเป็นเครื่องตรวจสอบสิ่งที่ได้เรียนมา
- คนเกียจคร้าน ย่อมไม่พบทางแห่งปัญญา
- สิ่งที่ควรศึกษา ก็พึงศึกษาเถิด
- บรรดาสิ่งที่งอกงามขึ้นมา วิชาความรู้ประเสริฐสุด
- ปัญญาช่วยให้รู้จักสิ่งที่เป็นประโยชน์
- ความรู้ที่เรียนมา เป็นเครื่องพัฒนาปัญญา
- การใฝ่ใจศึกษา เป็นเครื่องพัฒนาความรู้
- พึงเป็นคนชอบไตร่ตรองเพื่อหาความรู้
- บรรดาสิ่งที่โรยราร่วงหายทั้งหลาย ความไม่รู้หมดไปได้เป็นที่ที่สุด
- คนมีปัญญาอย่ามองงอกงาม ดังพืชในนาที่งอกงามด้วยน้ำฝน
- อัสตร อาชาไนย สินธพ กุญชร และช้างหลวง ฝึกดีแล้ว ล้วนดีเลิศ แต่คนฝึกตนแล้ว ประเสริฐยิ่งกว่านั้น
- ขึ้นชื่อว่าศิลปวิทยา ไม่ว่าอย่างไรๆ ให้ประโยชน์ได้ทั้งหมดนั้น
- คนที่สมบูรณ์ด้วยความรู้และความประพฤติ เป็นผู้ประเสริฐสุดทั้งในหมู่มนุษย์และเทวดา
- เล่าเรียนสำเร็จวิชา ก็ย่อมได้เกียรติ แต่ฝึกอบรมด้วยจริยธรรมแล้วต่างหาก จึงจะสบสันติสุข
- คนเราถึงมีชาติกำเนิดต่ำ แต่หากขยันหมั่นเพียรมีปัญญา ประกอบด้วยอาจารย์และศีล ก็รุ่งเรืองได้เหมือนไฟถึงอยู่ในคินมิต ก็สว่างไสว

- ความใฝ่เรียนสดับ เป็นเครื่องพัฒนาความรู้ ความรู้จากการเรียนสดับนั้น เป็นเครื่องพัฒนาปัญญา บุคคลที่อยู่ด้วยปัญญา ก็รู้จักสิ่งที่เป็นประโยชน์ ประโยชน์ที่รู้จักแล้วก็นำสุขมาให้
- ถ้าไม่มีพหุปัญญา แลมิได้ศึกษาระเบียบวินัย คนทั้งหลายก็จะดำเนินชีวิต เหมือนดังกระบือบอดในกลางป่า
- อันความรู้ ควรเรียนทุกอย่าง ไม่ว่าจะต่ำ สูง หรือปานกลาง ควรรู้ความหมาย เข้าใจทั้งหมด แต่ไม่จำเป็นต้องใช้ทุกอย่าง วันหนึ่งจะถึงเวลาที่ความรู้นั้นจะนำมาซึ่งประโยชน์
- คนมีปัญญา แม้มมีปัญหา และถูกผูกมัดอยู่ พอพูดในเรื่องใดก็หลุดได้ในเรื่องนั้น

๑. ตนเป็นที่พึ่งแก่' ใจ. ๒. ๓. ๔. ๕. ๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒. ๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.

๓๑. ธรรมะย่อมรักษาคุณงามความดีไว้เสมอชั่วไปแล้ว ชั่วคน ตปติ พุทธลึง

๓๓. คนล่วงทุกข์ได้ จึงเรียนว่าเป็นผู้พ้นทุกข์

๓๕. คบคนดีกับคน สดชื่นให้ประพาศดีแล้ว สุขใจไหน สุขมากไว้ทำดี

๓๗. คบคนเขินได้ ย่อมงามสติปัญญาเป็นเลิศ เห็นรูปร่าง กตัญญูคนซื่อสัตย์

๓. ความพร้อมเพรียงของสัตว์ทั้งปวงย่อมเป็นนิมิต พาลาน เอตมมัตถิมุตตม

๔๑. ความอดทนขบขัน ๔๕. คนดีคนเดียว ย่อมมีชื่อเสียง ลกเต สุข

๔๓. เมตตา เป็นเชื้อเพลิงที่เติมเต็มสำเร็จยังไม่มีขาด โน จ สุขุผล

๔๕. สติ จำเป็นในสัจธรรมที่ประเสริฐยิ่งกว่าสิ่งใดทั้งปวงที่รักษาไว้รักษาจักจรรจนเป็น องคฺวารสเช อสีติตฺ ฐนํ ชีตชณฺโณ ฐมมมนุสรฺรโนโต.